

тѣ мисли — поразенъ отъ всичко това казвамъ Франклинь прие сократовскій методъ. Той го употреби съ голѣма сполука и като отправяше различни питання на противниците си, виждаше че ги побѣждава.

Но трѣба да ви кажѣ и това че този Сократовскій методъ като правяше Франклина побѣдителъ, печалаше му не-малко неприятели. Хората природно сѣ таквизъ и не обичатъ да имъ доказвашъ съвсѣмъ силно и ясно погрѣшкитѣ. Франклинь разбра туй и той залѣгаше повече да убѣждава а не да противорѣчи. Той постоянствувахе врѣху потребата да кара другитѣ да приематъ мислитѣ, които считахе за справедливи и добри. Но за това той са завзе съ по голѣмо умѣнье и го поведе съ тактъ. Той вече зе да занимава не само разума, но и самолюбието на тѣзи, къмъ които са обра-щаше, и употребяваше въ разговоръ съ тѣхъ скромнитѣ и вкрадчиви форми, каквито сѣ тѣзи: « Менѣ ми са струва че » « азъ мислиѣ » « ако не са мамѣж » и други. Намисленнитѣ скроени отъ него проекти и планове, той не предлагаше като свои собственни. Той ги казваше че сѣ на нѣкои неговъ приятель, комуто крияше името. Тогазъ като ползуванията отъ неговитѣ планове бѣхъ за всички, заслугата не са отнасяше никому. Това са съгласяваше много добръ съ чловѣческата слабостъ и правяше обезоръжена ненавистьта. По този начинъ Франклинь дойде до тамъ дѣто всички негови предложения са приеха.

Той пусна за първи пѣтъ въ употребление искреното срѣдство: основаньето на библиотека